

HULP VAN DE APOTHEKERS BIJ DEN STRIJD TEGEN DE KWAKZALVERIJ. — De apothekersvereniging van Balingen—Ebingen heeft in een rondschrijven de apothekers in haar district gewezen op de noodzakelijkheid van samenwerking met de artsen bij de bestrijding der steeds driester optredende kwakzalvers. Daartoe is het noodig, dat recepten van kwakzalvers niet meer in de apotheken worden bereid; de leden der vereeniging worden daarom uitgenoodigd, de bereiding van zulke recepten te weigeren (*Deutsche med. Wochenschrift*). In Duitschland, met zijn door sommige ontwikkelde Nederlanders zoo zeer begeerde vrijheid van de uitoefening der geneeskunst, spreekt het van zelf, dat de apotheker ook recepten van ongediplomeerde genezers klaarmaakt; dit niet te doen, gelijk nu in Balingen—Ebingen is besloten, vereischt een bijzondere flinkheid. In ons land worden daarentegen om het wél te doen bijzondere eigenschappen vereischt, die gelukkig maar bij enkele apothekers worden aangetroffen.

BETALING VAN GENEESKUNDIGE HULP DOOR GENEESKUNDIGEN. — De artsenvereniging van Dortmund heeft besloten, de Westphaalsche „Standesordnung”, welke voorschrijft, dat artsen hun collega's en de gezinnen van collega's om niet moeten helpen, te wijzigen, en te bepalen, dat ook bij collega's steeds een rekening wordt ingediend, op den grondslag van het dubbele der minimumbedragen van de Pruisische Gebührenordnung. De *Deutsche med. Wochenschrift* beveelt deze gedragslijn voor alle artsen aan. Het is thans in Duitschland niet meer mogelijk, zijn tijd en arbeid ten geschenke te geven.

VOORSCHOTTEN VAN DEN STAAT BIJ HET OPBOUWEN VAN PRAKTIJK. — Een *leek* bepleit in *Berl. Aerzte-Correspondenz* van 20 Augustus het verleenen van voorschotten door den Staat aan jonge artsen, gelijk ook aan bouwondernemers voorschotten worden verstrekt. Hierdoor zou de vestiging van artsen kunnen worden bevorderd op plaatsen, waar er wel een noodig is, maar zich geen arts durft te vestigen. Hij zegt, bij ervaring te weten, dat de terugbetaling binnen gepasten tijd zoo goed als zeker is. De staat zou op een deel der ontvangsten beslag kunnen leggen en den opzettelijken wanbetaler door een anderen arts kunnen vervangen. Ook zou de staat het eigendomsrecht kunnen behouden van de op zijn kosten aangeschafte voorwerpen en van de roerende goederen van den schuldenaar. Dan, zegt de voorsteller, behoeven jonge artsen geen aanbevelingen meer te schrijven voor twijfelachtige geneesmiddelen, en zullen zij geen kwakzalvers ter zijde staan of in de verleiding komen, afdrijvers te worden. Bovendien wint de staat met iederen goed gevestigden arts een belastingbetaler.

PINKHOF.

OORDEEL VAN EEN APOTHEKER OVER DE DOKTERS. — In de *Telegraaf* van Donderdag 10 November l.l. heeft de apotheker R. FEENSTRA in een *Aan het Zoeklicht* naar aanleiding van de door het Kamerlid TER HALL aan den minister van arbeid gestelde vragen, die de artsenijvoorziening van ons volk raken, het beleid van minister AALBERSE in zake de volksgezondheid ten sterkste afgekeurd. Daarbij wordt ook zeer afkeurend gesproken over de op touw gezette ziekteverzekeringwet, waarvan de heer FEENSTRA zegt, dat die nu gelukkig van de baan is ten gevolge van het leegraken der schatkist. Deze wet zou volgens hem het Nederlandsche volk op een veertig millioen gulden zijn komen te staan, terwijl het nut, dat zij zou opleveren, nauwelijks tien millioen waard zou zijn. De ziekenfondstoestanden, zegt hij, zijn hier te lande heusch aardig bij. Wij zouden zoo iets krijgen, als met de invoering der Warenwet. Bij zijn verdere bespreking van dit onderwerp geeft de schrijver den geneeskundigen een zóódanige veeg uit de pan, dat ik het nuttig acht, dit gedeelte van zijn geschrift in zijn geheel over te nemen, opdat al onze lezers daarvan kennis kunnen nemen. Hij gaat dan n.l. aldus voort: „Wij zouden hebben gekregen: een noodeloos duurder apparaat, een veel te hooge staatsfooi aan de busdokters en apothekers; en een ziekteverzorging, die ook zonder dit geldwegsmijten te bereiken mogelijk is. Een staatsman, die de

volksgezondheid leidt en tegelijk op de gezondheid van de portemonnaie van zijn volk let, zou zich anders gesteld hebben tegen de dokters. Die laboreeren op het oogenblik aan den materielen roes. Die treden op het oogenblik meer op als *roovers en vilders* dan als de helpers en wegbereiders der aangetaste volksgezondheid. Speciaal de fondsdoktoren en de specialisten hebben daar een handje van. Deze minister loopt de heeren na, tot in de vergadering hunner Maatschappij te Groningen en wil ze ten koste van den belastingbetalenden burger hun door de bank te weinig conscientieus ziekenfondswerk nóg hóóger honoreeren. Een staatsman zou distanceeren op het oogenblik: hij zou den Nederlandschen arts, *tegen* zijn wil, maar tot baat der maatschappij, brengen op de plaats, waar hij *hoort*; en waar hij alleen op den duur kan bestaan, in het hooge licht van zijn ethisch mooie dienende beroep, en hij zou daarom beginnen den gesyndiqueerden vilder in hem te ondermijnen, en hem niet nog losgeld betalen. Een staatsman zou klinische en poliklinische hulp van staatswege onder hem op laten komen. Een staatsman zou met heel wat minder dan deze 40 millioen op een jong, idealen dragend geslacht beslag leggen, en een correctief scheppen tegen de materialistische ontsparing der ouderen, die een omvang en een vorm heeft aangenomen, die slechts nog tot ondergang kan voeren".

Men ziet, dat de heer FEENSTRA hier een fellen aanval op de geneeskundigen doet in niet malsche bewoordingen. Toch geloof ik, dat hij niet rechtvaardig oordeelt. Wat hij noemt een „materielen roes”, is in alle beroepen en alle standen der maatschappij waar te nemen, volstrekt niet uitsluitend bij de dokters. En of die materialistische ontsparing nu juist meer bij de ouderen dan bij de jongeren voorkomt, meen ik te moeten betwijfelen. Maar toch kan deze aanval van den heer FEENSTRA voor ons een waarschuwing zijn, die wel ter harte kan worden genomen.

MUNIENDAM.

EEN DOKTERSKWESTIE. — De afdeling Zeeuwsch-Vlaanderen van de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst, heeft aan een drietal specialisten, die gewoonlijk ééns per week spreekuur te Oostburg houden, verzocht, voortaan dit spreekuur niet meer te houden. Het zou n.l. tegenover de te Oostburg en omliggende plaatsen wonende geneesheeren niet collegiaal zijn door het vertrouwen aan hen te ontnemen. Het moet aan de dokters ter plaatse toevertrouwd blijven, of de patiënt al dan niet specialistische hulp wil hebben. De specialisten zijn echter een andere meening toegedaan, waarom zij dan ook geweigerd hebben aan het verzoek te voldoen (*Maasbode*).

E. SLUITER.

INGEZONDEN.

ARTSEN, APOTHEKERS EN HET PUBLIEK.

Met verontwaardiging las ik het onder dit opschrift in de *Nieuwe Rott. Courant* van 9 November 1921, Ochtendblad A (rubriek „Wetenschappelijke berichten”) verschenen artikel. Het is geschreven naar aanleiding van een opstel van de hand van prof. VAN DER WIELEN in het *Pharmaceutisch Weekblad* van 22 October, getiteld „Moeilijke tijden”. In het dagbladartikel komen de cursief gedrukte woorden (ik weet niet, of in het oorspronkelijke stuk die woorden ook cursief gedrukt staan diefstal en oplichting in het volgende verband voor:

„Waar het om gaat is, dat nu de apothekers klagen, omdat zij de inkomsten voortvloeiende uit de R. V. B.-leveranties schijnbaar of in werkelijkheid missen. Schijnbaar, doordat zij nu niet aan de R. V. B.-(patiënten), maar aan de artsen leveren, in werkelijkheid, omdat vele artsen hun verbandstoffen niet bij den apotheker, maar bij den groothandel voor groothandelprijzen koopen. Deze eenvoudige aangelegenheid wordt vertroebeld door het feit, dat de apothekers de (enkele, vele) artsen van niets meer of minder dan *diefstal en oplichting* beschul-